

Quatre veus poètiques ebrenques

És molt possible que Àngel Martí Callau tingui raó quan diu que, a partir del nefast 1 d'octubre de 2017, la gent de la nostra terra despertà d'un somni cavat durant segles i tingué la necessitat d'expressar mitjançant la poesia el rebuig contra aquells que van pegar gent indefensa que l'únic que volia era disposar el seu vot de llibertat en una urna. Aquell dia, els rapitencs van aprendre molta més història d'Espanya que la que ens van ensenyar a l'escola. I a partir d'aquí, el naixement d'una poesia en contra de la barbàrie i de la violència. Una violència que creïem que havia estat superada i desterrada, i que Castella, tancada en si mateixa, ens la va fer recordar una vegada més.

Però independentment d'aquest terrible esdeveniment, els últims anys, a les Terres de l'Ebre concretament, hi ha hagut una eclosió poètica que es manifesta en premis literaris, en festivals poètics i en la recuperació de poetes d'altres èpoques que reivindiquen la seva presència en el món actual. Els casos de Lluís de Montsià, de Roc Llop i Convalia i de Josep Matamoros són prou evidents. I també, en aquest mateix any, al mes de novembre se celebraran a Tortosa les V Jornades del Patrimoni Literari Ebrenca, en aquesta ocasió dedicades a quatre segles de Poesia d'arrel ebrenca.

Vet aquí com la Poesia forma part de la nostra cultura, i tal com explica el tríptic editat per la Biblioteca Marcel·lí Domingo, a part de rei-

vindicar els nostres autors locals, serveix també com a "eina de cohesió territorial". És per això, que, avui, portem als nostres lectors quatre poetes que figuren per dret propi en el mapa poètic ebrenca del segle XXI. No m'oblido de ningú, sinó que, per raons d'amistat i coneixença personal, crec que són prou interessants per tal que els nostres lectors els coneguin una mica més: Montserrat Boldú, Carme Cruelles, Lluís Villavicencio i Àngel Martí Callau.

Montserrat Boldú pertany a una prestigiosa família tortosina d'ofthalmòlegs i és mestra. Ha participat en diferents antologies a l'Ebre. La seva poesia és vital com ella mateixa, un reflex de la seva personalitat, una poesia festiva i lúdica que provoca reaccions i sensacions als lectors, i aquests es veuen submergits en un paradís ple de bellesa i erotisme. Va guanyar el primer Premi de Poesia al 34è. Concurs Literari del Perelló el 2016 amb *Vestit de flors per a una dona nua*, i aquest mateix any ha guanyat a la Ràpita el Premi Lluís de Montsià. Carme Cruelles també es dedica a l'ensenyament. És professora de Literatura a l'Institut Els Alfacs de la Ràpita. Poesia intimista que busca en els carrers de la seva ciutat la història amagada en qualsevol indret. Els seus viatges li permeten tenir una visió molt àmplia del món i de les persones i, d'aquesta forma, va teixint una poesia que embolcalla el lector. L'any 2017 va publicar *Com fileres de formigues* i,

tot seguit, *Delta*, obra guanyadora del 50è. Premi Joan Teixidor de poesia de la Ciutat d'Olot, a la qual va seguir *La pols dels dies*, a cavall entre la novel·la i l'assaig, obra que permet entreveure una futura novel·lista. El seu poema "Fòssil" deu ser dels més interessants apareguts a Catalunya en els últims anys, tant per la seva elegància com pel seu misteri.

El barceloní resident a la Ràpita

"Els últims anys, a les Terres de l'Ebre, concretament, hi ha hagut una eclosió poètica que es manifesta en premis literaris, en festivals poètics i en la recuperació de poetes d'altres èpoques que reivindiquen la seva presència en el món actual".

Lluís Villavicencio és un poeta molt original. Té publicada una novel·la i dos poemaris, en què pràcticament la seva filosofia és la mateixa. Si en la novel·la *Grietas* assistim a la fugida d'un home a la recerca del seu destí, inconforme i rebel, de la societat que l'envolta -recorda Jack Kerouac d'*On the road*-, la seva poesia també és una fugida a la recerca de la felicitat, que només troba en determinats moments. Només cal llegir-ne un vers: "*la única salida que hallo, es que el dolor es positivo*". En poesia ha

Eduardo Sánchez
cronista cultural

publicat *Analuna* i *Etern camí*.

Àngel Martí Callau de l'Ametlla de Mar porta publicats dos llibres de poesia, *Llunes de vellut i marbre* i *El desfullar de les ànimes*; una novel·la, *Llàgrimes de sal*; un llibre de relats, *De part certa*; i un recull lexicogràfic, *Jo parlo calero*. La seva poesia prové de l'experiència de la seva vida i n'és una profunda reflexió, fet que obliga el lector a preguntar-se sobre el viatge recorregut, les metes aconseguides i els desenganys que l'han acompanyat. El pas del temps, com en tota poesia, es fa present en la majoria dels seus poemes i hi surten a la llum els neguits i les desil·lusions, l'amor i el desamor, i les reflexions que provoquen, fins a arribar a un port segur i resguardar-se de les tempestes a l'abric de les persones estimades. Té un poema dedicat a la seva mare que, per moments, m'ha fet recordar la mare de Sebastià Juan Arbó, totes dues, guia, llum i far en els camins dels seus fills cap a la glòria literària. En fi, quatre veus poètiques ebrenques, per a una poesia ebrenca d'una gran qualitat.